

някои съкращения, понеже мястото ни е строго определено. Няма да имате нещо против?

- Разбира се - съгласил се той.

И този негов труд бе отпечатан най-напред в Съветския съюз, от ~~института на науките~~ ^{Академията на науките} институт, отдел "Агро-химия" под заглавие "Почвите в България", с предговор от двамата професори. След това бе отпечатан в пълнен ~~и~~ текст, така както той бе ~~то~~ представил, на български език.

На двамата руски професори трудът на Т. Палавеев направил силно впечатление със своите дълбоки проучвания - нещо, което досега не е било отбелязано.

По-късно тук се разисква въпросът за приносите на двамата руски професори - как да им се отблагодарят. Решава се да бъдат провъзгласени за лауреати на Димитровска награда. И по този повод ги викат да им съобщат. Те жадно ги приютяват без да знаят защо ги кани министърът на просветата Начо Палазов. След като ги приемат по тържествен начин в кабинета си, съобщава им, че като отплата за техния труд е решено да бъдат провъзгласени за лауреати на Димитровска награда. Но още преди да благодарят, те запитали:

- Ние искаме да знаем име ли другия лауреат и кои са те?

Изброили още трима души: директорът на института, една жена и още един мъж, който е превиел географската почвена карта. Тогавашните съветски професори задали въпроса:

- А къде е д-р Тодор Палавеев?

Той не знаел подробности и не можел веднага да даде отговор.

Казал:

- Това е решението на Министерския съвет. Такъв човек не е и удостоен с Димитровска награда.

Съветските професори допълнили:

- Ако трябва някой да бъде удостоен с такава награда, пръв трябва да бъде д-р Тодор Палавеев. Той е заслужил най-много и с не